

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 20.února 2023 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Benešové a soudců Mgr. Ing. Hany Chaloupkové a JUDr. Václava Kašíka, projednal odvolání obžalovaného **P. B.**, nar. xxx v Xxx, trvale bytem Xxx, Xxx, podaném proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 26. října 2022, sp. zn. 9 T 77/2022 a rozhodl

t a k t o:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** toliko ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

P. B.,

nar. xxx v Xxx, trvale bytem Xxx, Xxx

se při nezměněném výroku o vině zločinem podplacení podle § 332 odst.1 alinea první a druhá, odst.2 písm.b) tr. zákoníku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

o d s u z u j e

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku ve spojení s § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 trestního zákoníku k **peněžitému trestu** stanovenému ve výměře 360 (tři sta šedesát) denních sazeb, přičemž výše jedné sazby činí 30 000 Kč (třicet tisíc korun českých), tj. v celkové výměře **10 800 000 Kč (deset miliónů osmset tisíc korun českých)**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest **propadnutí věci**, a to finanční částky ve výši **200 000 Kč (dvě stě tisíc korun českých)** složených v současnosti u České národní banky.

O d ů v o d n ě n í

1. Napadeným rozsudkem Obvodní soud pro Prahu 1 uznal P. B. vinným zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první a druhá, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tak, že dne 13. 3. 2020 v době kolem 20:00 hodin v Praze 1, xxxx, v Hotelu xxx na předem domluvené schůzce v souvislosti s regulací tzv. předzahrádek v centru hlavního města Prahy, slíbil J. K., nar. xxx, zastupiteli Magistrátu hlavního města Prahy za politickou stranu xxx, úplatek ve výši 1 000 000 Kč za to, že podpoří odvolání současného vedení Magistrátu hlavního města Prahy, které regulaci tzv. předzahrádek navrhuje, tedy rozbití současné koalice zastupitelů hlavního města Prahy a vzniku nové koalice, a to tím způsobem, že na kus papíru napsal číslo 1 000 000 a řekl, že by tohle byla odměna pro J. K. za uvedenou službu, přičemž tuto nabídku během schůzky ještě jednou zopakoval, a dále že dne 20. 3. 2020 v době kolem 14:00 hodin v Praze 14, xxx v kanceláři R. V., nar. xxx, na předem domluvené schůzce v souvislosti s regulací tzv. předzahrádek v centru hlavního města Prahy požadoval od R. V., zastupitele Magistrátu hlavního města Prahy za politickou stranu xxx, pomoc při odvolání současného vedení Magistrátu hlavního města Prahy, které regulaci tzv. předzahrádek navrhuje, tedy rozbití současné koalice zastupitelů hlavního města Prahy a vzniku nové koalice, a dne 12. 6. 2020 v 13:30 hod. v Praze 1, xxx v kanceláři č. xxx budovy na předem domluvené schůzce požadoval od R. V. pomoc se zabráněním zrušení tzv. předzahrádek před jeho provozovny a v průběhu schůzky vyndal ze své černé tašky, kterou si přinesl s sebou, zalepenou bílou obálku s finanční hotovostí ve výši 200 000 Kč, kterou předal jako odměnu R. V., což doprovodil slovy „dovolil bych si něco, tady máte na podporu“, a následně vysvětlil, že by R. V. podpořil jednak „jednu věc s tou Txx a s těmadle klukama s Pxx“, jednak problematiku zrušení tzv. předzahrádek, tedy sám poskytl a slíbil úplatek jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a v souvislosti se svým podnikáním a takový čin spáchal vůči úřední osobě.
2. Nalézací soud obžalovanému za tento zločin uložil peněžitý trest stanovený ve výměře 375 denních sazeb ve výši 50 000 Kč, tj. v celkové výměře 18 750 000 Kč a dále podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku trest propadnutí věci, a to finanční částky ve výši 200 000 Kč (dvě stě tisíc korun českých) složených v současnosti u České národní banky.
3. Obžalovaný podal proti napadenému rozsudku odvolání do výroku o vině i trestu ihned do protokolu po jeho vyhlášení v hlavním líčení. Prostřednictvím obhájce odvolání opakovaně doplnil,

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

a to nejprve podáním ze dne 2. prosince 2022, v němž uvedl, že v soudním řízení nebyla prokázána jeho vina ze skutku pod bodem 1. výroku rozsudku, když se prokazatelně jednalo o tvrzení proti tvrzení dvou osob bez existence jiných důkazních prostředků prokazujících vinu. Shodně tak je vyloučeno, aby se obžalovaný dopustil trestného jednání dne 20. 3. 2020 uvedeného pod bodem 2. výroku rozsudku, když i samotný svědek R. V. výslovně soudu při své svědecké výpovědi uvedl, že uvedeného dne se obžalovaný ve vztahu k jeho osobě ničeho nezákonného nedopustil a jednalo pouze o obecnou diskusi. Navíc obhajoba navrhla soudu výslech svědka M., který byl celému jednání dne 20. 3. 2020 osobně přítomen a mohl se k němu vyjádřit. Shodně tak obžalovaný popírá svoji vinu i ohledně skutku, který se měl odehrát dne 12. 6. 2020, když v dané věci se jedná o posouzení volního jednání obžalovaného, zda se mělo jednat o sponzorský dar pro politický klub xxx či o úplatek R. V.. Dále tak obžalovaný brojí proti výroku o trestu, kdy mu byl uložen takto vysoký peněžitý trest, ač byl dosud osobou zcela bezúhonnou. Navíc od jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu již uplynula delší doba, po kterou vedl řádný život. Dále obžalovaný vytýká soudu první instance, že rozhodnutí o takto vysokém peněžitém trestu bylo soudem vydáno bez provedení řádného dokazování o jeho majetkových poměrech tak, aby uložený peněžitý trest nezpůsobil na straně obžalovaného problémy s plněním jím v minulosti převzatých závazků, když obžalovaný řádně doložil, že je povinen plnit závazky z dříve uzavřených úvěrových smluv s Komerční bankou a.s., jejichž výše činí cca 250 mil. Kč. Veškeré tyto okolnosti pak svědčí o tom, že soud prvního stupně postupoval při rozhodování ve věci samé bez náležitého zjištění skutkového stavu věci a dále bez náležitého zkoumání a zjištění okolností relevantních pro uložení takto nepřiměřeného peněžitého trestu obžalovanému. Obžalovaný v neposlední řadě brojí proti způsobu vedení hlavního líčení, kdy soud bez jakýchkoliv opodstatněných důvodů neumožnil poradu obžalovaného s obhájcem bez přítomnosti členů senátu a zejména pak široké veřejnosti, která byla přítomna v jednacím síni v bezprostřední blízkosti obžalovaného a jeho obhájce. Takovéto jednání soudu prvního stupně považuje obžalovaný za porušení jeho ústavně zaručeného práva na obhajobu, a tedy i práva na spravedlivý proces.

4. Shora uvedené odvolání pak dále doplnil dne 23. ledna 2023, kde nad rámec již uvedeného namítl nezákonnost odposlechu a sledování, kdy byl ve věci nařízen odposlech na maximální možnou dobu 4 měsíců, ačkoliv tato její doba není vůbec odůvodněna, což je zákonná náležitost příkazu k odposlechu. Odůvodnění samotné je pak tvořeno nekonkrétními formulacemi, které částečně nedopadají na danou věc (hovoří se o poškozeném, ačkoliv v této věci není poškozený nikdo, a o pachateli se hovoří jako o neztotožněné osobě, ačkoliv už tehdy byl podezřelý obžalovaný). Samotný příkaz je pak nesprávně formulován, neboť odposlech dle § 88 odst. 1 trestního řádu provádí zásadně Policie České republiky, nikoliv jiné osoby. Obžalovaný dále namítl nezákonnost sledování osob a věcí, kdy byly odposlouchávány dvě schůzky obžalovaného s R. V.. První z těchto schůzek byla odposlouchávána se souhlasem R. V. v jeho kanceláři xxx. R. V. ale tento souhlas nemohl udělit, neboť není vlastníkem této kanceláře a ze spisu ani není patrné, že by tento souhlas udělil někdo jiný. U druhé z těchto schůzek pak již ze spisu není možné najít protokol, který by zachycoval souhlas R. V. s jejím monitorováním. Následně obžalovaný v tomto podání rozvinul své již dříve vznesené námitky proti výši uloženého peněžitého trestu, kdy zdůraznil, že během roku 2020 činila jeho ztráta 15 milionů Kč a jím ovládané společnosti generovaly ztrátu cca 40 milionů Kč. Soud prvního stupně dle názoru obžalovaného věnoval malou pozornost výši jeho příjmů, přičemž to ale mělo být nejdůležitější kritérium. Soud prvního stupně se dále dle názoru obžalovaného nedostatečně zabýval počtem denních sazeb, zejména s ohledem na nízkou společenskou škodlivost údajné trestné

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

činnosti a dosavadní bezúhonnost obžalovaného. Závěrem obžalovaný navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že obžalovaného zproští obžaloby pro skutky pod bodem 1. a 2., které jsou mu kladeny za vinu podanou obžalobou. V případě, že odvolací soud dospěje k závěru o neúplnosti provedeného důkazního řízení soudem prvního stupně, navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí soudu prvního stupně. V případě, že odvolací soud dospěje k závěru o vině obžalovaného, navrhuje obžalovaný, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil ve výroku o trestu tak, že peněžitý trest sníží na úroveň respektující dosavadní bezúhonný život obžalovaného, jeho finanční závazky vůči Komerční bance a.s., a dlouhou dobu, která uplynula od posuzované věci, kdy se choval řádně. V rámci veřejného zasedání o odvolání se pak výrazněji zaměřil na otázku výměry peněžitého trestu, který navrhl snížit.

5. Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadených výroků rozsudku obvodního soudu z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného lze považovat za důvodné toliko v otázce trestu. Pokud jde o procesní stránku, nebyly tedy zjištěny žádné další procesní vady řízení, které by předcházely vynesení napadeného rozsudku a Městský soud v Praze jako soud odvolací nedospěl k závěru, že by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu pro zrušení rozsudku.
6. Ze spisového materiálu je patrné, že z hlediska § 2 odst. 5 trestního řádu soud prvního stupně provedl všechny potřebné a reálně dostupné důkazy, které mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a vytvořil si tak patřičný skutkový základ pro svoje rozhodnutí. Okolnosti svědčící proti obžalovanému byly objasňovány se stejnou pečlivostí jako okolnosti svědčící v jeho prospěch a při hodnocení shromážděných důkazů soud prvního stupně následně postupoval tak, jak mu ukládá § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech a jejich zhodnocení pak vyústilo správně ve výrok o vině obžalovaného B. výše uvedeným trestným činem. Jestliže soud prvního stupně v souladu s jednou ze stěžejních zásad trestního řízení, zásadou volného hodnocení důkazů, dospěl k výše uvedenému verdiktu s tím, že provedené důkazy mu k bezpečnému prokázání viny ve smyslu napadeného rozsudku plně postačují, nemohl odvolací soud do této individuální rozhodovací pravomoci a individuální odpovědnosti soudu prvního stupně za spravedlivé a zákonné rozhodnutí jakkoliv zasahovat, shledal-li dokazování úplným a zároveň zjistil-li, že při analýze důkazního materiálu bylo postupováno podle shora citovaného procesního ustanovení, k čemuž dle odvolacího soudu došlo.
7. Soud prvního stupně se v rámci podrobného a velmi pečlivého odůvodnění svého rozsudku s obsahem provedených důkazů řádně vypořádal, jeho závěry jsou logické a mají oporu v provedeném dokazování. Odvolací soud plně akceptuje, že soud prvního stupně o trestné činnosti obžalovaného žádné pochybnosti nemá, když bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině stran zmíněného jednání získal po racionálním logickém zhodnocení před ním provedených důkazů, a to výpovědí zúčastněných osob, vyhodnocením záznamů telekomunikačního provozu a obsahu monitorovaných schůzek, přičemž provedené důkazy tvoří dle odvolacího soudu ucelený řetězec a bez důvodných pochybností prokazují vinu obžalovaného. Odvolací soud se s logickým odůvodněním napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

8. Pokud se týká námitek vyslovených obžalovaným, tyto nemohou obstát a odvolací soud se s nimi naopak neztotožnil. Byť v rámci veřejného zasedání obžalovaný především brojil proti výši peněžitého trestu s tím, že se snažil vysvětlit, proč k jednání došlo (tedy jej v podstatě doznal), odkazoval i na obsah písemně podaného odvolání, a odvolací soud se tak zabýval všemi námitkami, tedy i těmi směřujícími do viny. Předně je třeba uvést, že trestný čin, kterým byl obžalovaný v napadeném rozsudku shledán vinným, se v podstatě týká tří jednání (schůzka s J. K., první schůzka s R. V. a druhá schůzka s R. V.). Odvolací soud má shodně se soudem prvního stupně za to, že pakliže by byla tato jednání vnímána odděleně, skutečně by se nejednalo o trestný čin podplacení. Shodně se soudem prvního stupně ale odvolací soud došel také k závěru, že se obžalovaný dopustil jednoho uceleného pokračujícího trestného činu právě těmito postupnými jednáními a úkony, které směřovaly k jednoznačnému a jednomu cíli a záměru, tedy k podplacení svědka V. a k pokusu o podplacení svědka K., resp. k ovlivnění záležitosti prospěšné pro podnikání obžalovaného. Zmíněná jednání na sebe navazují a nelze je od sebe oddělit.
9. V případě schůzky s J. K. (tj. první jednání) obžalovaný uvádí, že nebylo prokázáno, že by se dopustil jednání, které je mu zde kladeno za vinu (nabízení 1 000 000 Kč na ubrousku jako úplatek za hlasování na magistrátu o zahrádkách v centru města), když pro tento fakt svědčí pouze svědectví J. K.. K tomu ale soud dodává, že v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů soudem, vtělené do § 2 odst. 6 trestního řádu, není vyloučeno, aby pouze jediný důkaz stačil k prokázání viny obžalovaného. V daném případě pro okolnosti schůzky, tak, jak je popsána ve výroku o vině, skutečně svědčila pouze výpověď J. K., který si eventuálně mohl jednání obžalovaného špatně vyložit, obzvláště pokud by obžalovaný ve své činnosti dále nepokračoval. Je ale třeba mít na paměti, že J. K. dále vypověděl, že krátce po této schůzce informoval R. V. o tom, že je možné, že bude obžalovaným kontaktován za účelem úplatku, přičemž je z mnoha dalších provedených důkazů prokázáno, že k tomuto kontaktu následně došlo (tj. druhá a třetí schůzka obžalovaného). Soud prvního stupně tedy postupoval zcela logicky a v souladu s okolnostmi případu, pokud došel k závěru, že svědecká výpověď J. K. je důvěryhodná, tedy že se schůzka obžalovaného s J. K. odehrála tak, jak popsal J. K..
10. V případě jednání týkajícího se svědka R. V. se prokazatelně jednalo o dvě schůzky, které však tvoří jedno jednání, jelikož se týkaly stejné záležitosti a druhá schůzka navázala na první v okamžiku, kdy to obžalovaný považoval za nutné, neboť záležitost s předzahrádkami měla být v té době aktuálně řešena. Ohledně první schůzky s R. V. bylo v řízení na základě jeho svědecké výpovědi a obsahu monitoringu této schůzky prokázáno, že se obžalovaný dne 20. března 2020 sešel s R. V., a na této schůzce mu obsáhle vyložil svou nespokojenost s aktuálními rozhodnutími magistrátu hlavního města Prahy (týkajícími se zahrádek v centru města) a své přání, aby došlo k rozbití současné koalice zastupitelů hlavního města Prahy, k čemuž je ochoten přispět jakýmkoliv způsobem, i finančně. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně je toho názoru, že toto jednání, pokud by bylo vytrženo z kontextu celého případu, skutečně nenaplňuje skutkovou podstatu žádného trestného činu, neboť jde v zásadě jen o to, že občan hlavního města Prahy sdělil svému zvolenému zastupiteli svůj názor na správu hlavního města Prahy. Nicméně pakliže je toto jednání zasazeno do kontextu případu, vyjde z toho najevo celkový obraz, kdy obžalovaný nejprve J. K. sdělil, co po něm požaduje, nabídl mu úplatek a sdělil mu, že to samé bude chtít i po R. V. (tj. první schůzka), následně sdělil R. V., co po něm chce (tj. druhá schůzka) a konečně R. V. předal částku 200.000,-Kč (třetí schůzka).

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

Odvolací soud je tak ve shodě se soudem prvního stupně toho názoru, že druhá schůzka je nedílnou součástí jednoho uceleného pokračujícího trestného činu, na kterou navázala schůzka třetí.

11. Ohledně druhé schůzky s R. V. dne 20.6.2020, pak bylo v řízení na základě jeho svědecké výpovědi a obsahu monitoringu této schůzky prokázáno, že obžalovaný předal R. V. obálku obsahující 200 000 Kč se slovy „dovolil bych si něco, tady máte na podporu,“ přičemž podporou míní jednak „jednu věc s tou Txx a s těmadle klukama s Pxx,“ jednak ohledně zahrádek. Podobně jako v předchozím případě, pokud by se obžalovaný dopustil pouze tohoto jednání, je otázkou, zdali by bylo posouzeno jako trestný čin či pouze jako krajně neformální předání sponzorského daru. V kontextu první a druhé schůzky a jednání obžalovaného je však zřejmé, že se jednalo o úplatek, kterým se snažil dosáhnout toho, aby R. V. na jednání zastupitelstva jednal určitým způsobem.
12. Dále se odvolací soud zabýval námitkou týkající se zákonnosti odposlechů obžalovaného a S. M., které byly přikázány rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. března 2020, sp. zn. 43 Nt 1417/2020 na čtyři měsíce formou odposlechu jejich telefonních čísel. Odvolací soud dává za pravdu obžalovanému, že toto ustanovení obsahuje několik formálních nepřesností, konkrétně že ve výroku rozhodnutí je dán příkaz k odposlechu telefonním operátorům, ačkoliv dle § 88 odst. 1 trestního řádu odposlechy provádí Policie České republiky, je zde odkazováno na zájem poškozeného, ačkoliv v nadepsané věci poškozený nikdy nebyl a být nemohl a je zde odkazováno na neztotožněného pachatele, ačkoliv obžalovaný byl již tou dobou podezřelý. Tyto nepřesnosti jsou však dle názoru odvolacího soudu zjevnými nesprávnostmi, které ani ve svém souhrnu nezpůsobují nezákonnost tohoto rozhodnutí. Předně je třeba uvést, že z použitých zákonných ustanovení je jednoznačné, že se jedná o příkaz k odposlechu a přesnou specifikaci konkrétních telefonních čísel a osob je užívajících. Nesprávně jsou uvedeni telefonní operátoři, ale ze závěru odůvodnění je zřejmé, kdo nařízený odposlech provede. V neposlední řadě pak byl předmětný odposlech prodloužen i Městským soudem v Praze, který jej za nezákonný nepovažoval, nařízená doba byla tímto navýšena. Námitka ohledně neodůvodnění délky povolení příkazu je tak nedůvodná, když by sice mělo být uvedeno, proč je dána konkrétní délka doby, ale s ohledem na její prodloužení je to nepodstatné. Odvolací soud tedy uzavírá, že ačkoliv lze Obvodnímu soudu pro Prahu 1 ve vztahu k tomuto příkazu vytknout nepřesné a nepřehledné odůvodnění, tak tento příkaz stále dostojí podmínkám dle § 88 odst. 2 trestního řádu, tedy je zde stanovena uživatelská adresa či zařízení a osoba uživatele, pokud je její totožnost známa, a doba, po kterou bude odposlech a záznam telekomunikačního provozu prováděn, a v odůvodnění jsou uvedeny konkrétní skutkové okolnosti, které vydání tohoto příkazu, včetně doby jeho trvání, odůvodňují. Předmětný příkaz k provedení odposlechu tak není nezákonný.
13. Konečně se odvolací soud zabýval i námitkou obžalovaného o nezákonnosti prostorových odposlechů jeho dvou schůzek s R. V.. Obžalovaný tuto nezákonnost spatřuje jednak v tom, že R. V. nemohl udělit souhlas s těmito odposlechy, jelikož nebyl vlastníkem odposlouchávaných prostor, a jednak tento jeho souhlas ani není patrný v případě druhé odposlouchávané schůzky. Ohledně prvního důvodu odvolací soud konstatuje, že dle § 158d odst. 6 trestního řádu lze sledování (resp. v tomto případě prostorový odposlech) provést, pokud s tím výslovně souhlasí ten, do jehož práv a svobod má být odposlechem zasahováno. V zákoně tak neexistuje podmínka, že by s odposlechem měl souhlasit vlastník odposlouchávaného prostoru, nýbrž ten, kdo bude odposloucháván, tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

v daném případě R. V.. Souhlas R. V. s odposlechem je tak v dané věci zcela postačující. Ohledně chybějícího písemného souhlasu s odposlechem druhé schůzky obžalovaného s R. V. lze pak obžalovanému přisvědčit, že tento ve spise skutečně chybí. Nicméně, z kontextu celého řízení, zejména pak z výsledku R. V., jakož i ze samotného povolení ze strany státního zástupce, je patrné, že R. V. tento souhlas udělil.

14. Pokud se týká návrhů na doplnění dokazování, které obžalovaný učinil v rámci hlavního líčení, přičemž jejich nevyhovění napadl v odvolání, lze uvést, že nalézací soud se odmítnutím učiněných návrhů dostatečně a přesvědčivě vypořádal v odůvodnění rozsudku. V tomto směru lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu (srov. Usnesení Nejvyššího soudu 5 Tdo 1388/2012), dle které může podle § 216 odst. 1 trestního řádu soud rozhodnout, že některé důkazy provádět nebude, pakliže toto rozhodnutí dostatečně odůvodní při hlavním líčení a následně v rozsudku dle § 125 odst. 1 trestního řádu. V napadeném rozsudku je tomu tak také. Ohledně výsledku svědka M. konkrétně soud prvního stupně došel k závěru, že by byl zcela nadbytečný, jelikož tato schůzka již byla celá monitorována a je jednoznačně a objektivně zaznamenána a záznam o této schůzce, včetně doslovného přepisu je součástí trestního spisu. S tímto odůvodněním se musí odvolací soud ztotožnit, neboť výslech uvedeného svědka by nic převratného nemohl přinést. V postupu nalézacího soudu proto nelze spatřit žádné pochybení.
15. Ohledně námitky obžalovaného, že byla porušena jeho ústavně zaručená práva na obhajobu a na spravedlivý proces, když mu soud neumožnil poradu s advokátem v soukromí, odvolací soud konstatuje, že z žádného protokolu o hlavním líčení není tato situace patrná, respektive není patrné, že by obžalovaný toto po soudu prvního stupně žádal. Pouze v protokolu z hlavního líčení z 20. října 2022 je uprostřed výsledku obžalovaného poznámka, že obhájce žádá o rozmluvu s obžalovaným. V tomto okamžiku byla protokolace přerušena a pokračovalo se v ní až po konci rozmluvy. Nicméně z ničeho nevyplývá, že by obhájce či obžalovaný žádal o promluvu v soukromí. Nadto, v Listině základních práv a svobod, potažmo v trestním řádu či jiném předpisu není stanoveno „právo na soukromou poradu s obhájcem uprostřed hlavního líčení.“ Odvolací soud připomíná, že dle § 33 odst. 1 trestního řádu má obžalovaný právo radit se s obhájcem i během hlavního líčení, ale na poradu bez třetí osoby má právo pouze, je-li ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody (v kterémžto případě se ale myslí chvíle, kdy je fyzicky ve věznicí, nikoliv jako vazebně stíhaná osoba během hlavního líčení). Na postupu nalézacího soudu tak odvolací soud neshledal nic nezákonného.
16. Po přezkumu vyslovených námitek odvolací soud konstatuje, že jednání obžalovaného bylo provedenými důkazy náležitě objasněno a prokázáno a nalézací soud dospěl ke správnému závěru o vině obžalovaného shora uvedeným trestným činem, pročež v otázce viny nebylo možné učinit závěr o důvodnosti odvolání.
17. Odvolací soud se dále zabýval i výrokem o trestu, který byl obžalovaným rovněž napaden, a který byl zejména zdůrazňován ve smyslu přílišné tvrdosti a nepřiměřenosti zjištěným okolnostem a osobě obžalovaného. Odvolací soud přezkoumal napadený výrok o trestu a všechny podstatné skutečnosti týkající se předmětné věci, jakož i osoby obžalovaného a dospěl k závěru, že druh trestu uložený nalézacím soudem je trest, který zcela odpovídá charakteru trestné činnosti a je trestem nadmíru vhodným, což nalézací soud náležitě odůvodnil. Se samotnou výměrou, kterou nalézací soud zvolil,

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

se ale odvolací soud neztožnil a dospěl k odlišnému závěru, byť je třeba přisvědčit nutnosti vyměření takového trestu v nezanedbatelné výši a tak, aby obžalovaného odradil od případné další trestné činnosti a tedy mu byl poučením. Odvolací soud se neztotožňuje s názorem obžalovaného, že by se soud prvního stupně nezabýval jeho majetkovými poměry či jeho příjmy. Naopak, na základě rozsáhlého dokazování zjistil soud prvního stupně správně, že obžalovaný vlastní několik xxx nemovitostí xxx (příčemž každá dosahuje hodnoty několika set milionů Kč), několik bytových jednotek xxx a xxx, rozsáhlé sídlo v Xxx a dále devět automobilů. Obžalovaný se bezpochyby nachází ve velmi komfortní finanční situaci, byť v rámci podnikání a v důsledku pandemie COVID-19 utrpěl i ztráty. Odvolací soud však vzal v tomto směru více v úvahu dobu, která od jednání uplynula, jakož i naprostý exces v dosud řádném životě obžalovaného, přičemž žádné negativní zprávy nebyly zjištěny ani po žalovaném jednání. Dle odvolacího soudu sice musí uložený trest splňovat svůj účel, ale zároveň nesmí být zcela zjevně nepřiměřený zjištěným okolnostem. S ohledem i na nikoliv soustavné jednání, dospěl odvolací soud k závěru, že na obžalovaného je sice nezbytné, z důvodu charakteru jednání, působit nezanedbatelným trestem, ale v nižší výměře, než vyslovil soud nalézací. Za dostatečný, přiměřený a reflektující jak osobu obžalovaného (včetně jeho vyjádření v odvolacím řízení), tak zejména rozsah trestného jednání, vyměřil odvolací soud peněžité trest v celkové výměře 10.800.000 Kč, když snížil jak počet denních sazeb, tak i denní výměru (360 denních sazeb po 30.000,-Kč), když takto vyměřený trest odpovídá majetkovým poměrům obžalovaného a jeho schopnosti jej řádně uhradit a zároveň i v této nižší výši plní svoji funkci. Ve vztahu k počtu denních sazeb vzal odvolací soud v úvahu především závažnost jednání s ohledem na zákonnou výměru trestu odnětí svobody. Výše denní sazby pak odráží majetkové poměry obžalovaného, jak byly výše zmíněny. Trest propadnutí věci byl shledán správným a zůstal nezměněn.

18. Ze shora uvedených důvodů bylo částečně vyhověno odvolání obžalovaného, a to toliko ve výroku o trestu.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e n í** stížnost přípustná, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.

V Praze dne 20. února 2023

JUDr. Petra Benešová v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Klímová.